

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2021, č. j. X (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 24. 5. 2021, č. j. X (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“),

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovena doba 20 měsíců po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že délka správního vyhoštění v délce dvaceti měsíců let je nepřiměřeně dlouhá, když protiprávní stav trval toliko 2 dny, doba zákazu pobytu převyšuje nelegální stav 305x. Žalobci nelze klást k tíži doba nelegálně strávená mimo území České republiky (dále jen „**ČR**“). Při takto krátké délce neoprávněného pobytu je postupováno podle § 50a zákona o pobytu cizinců, případně uložením správního vyhoštění na dobu jednoho roku.
3. Není možné argumentovat tak, že žalobci přitěžuje nelegální pobyt, žalobce se doznal, popsal okolnosti a důvody, jde o jeho první pochybení, jsou tu tak významné polehčující okolnosti. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
6. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 24. 5. 2021, č. j. X, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a době zákazu pobytu v délce 20 měsíců dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že poskytl potřebnou součinnost, projevil lítost a

vzhledem k mladému věku je vysoká pravděpodobnost nápravy, šlo o jeho první pochybení, délka vyhoštění je tak nepřiměřeně tvrdá.

7. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto. Žalovaný konstatoval, že délka zákazu vstupu patří do diskreční pravomoci správního orgánu I. stupně, odůvodnění délky doby zákazu pobytu shledal žalovaný jako dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Správní orgán I. stupně vyložil, že v projednávaném případě dobu správního vyhoštění stanovil s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů (vědomý neoprávněný pobyt na území ČR v délce dvou dnů). Podle žalovaného jako odvolacího orgánu nebylo ve věci rozhodné, že cizinec pobýval nelegálně na území ČR pouze dva dny, podstatné je naopak to, že ode dne 22. 5. 2021 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a nic pro legalizaci svého pobytu neučinil, ačkoliv si svého nelegálního postavení byl vědom, což potvrdil i protokolu, kde uvedl, že do ČR již přicestoval po skončení platnosti litevského víza, tedy nelegálně. Žádné jiné dokumenty platné pro pobyt v ČR neměl. Proto v tomto směru neobstojí tvrzení, že cizinec pobýval na území ČR nelegálně pouze dva dny, neboť o tom, že nedisponoval žádným oprávněním k pobytu, věděl. Odvolací orgán rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný s projednáním věci bez jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
10. Žalobce zejména namítal, že správní vyhoštění v délce 20 měsíců je nepřiměřené vzhledem k délce neoprávněného pobytu 2 dnů.
11. Správní orgán I. stupně na str. 6 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil (délka neoprávněného pobytu pouze dva dny, avšak žalobce nedisponoval oprávněním k pobytu už při vstupu na území ČR, šlo o první porušení pobytového režimu, žalobce si byl vědom neoprávněnosti pobytu, neučinil žádné kroky k legalizaci, žádná projevená lítost, vstoupil na území v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR – bez testu na Covid-19, neoprávněný pobyt zjistila až hlídka, žalobce se

dobrovolně nepřihlásil). Správní orgán I. stupně též konstatoval, že u žalobce došlo ke zneužití uděleného víza. Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu potvrdil na str. 4, 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že k odhalení neoprávněného pobytu došlo až pobytovou kontrolou, tvrzení žalobce o projevené lítosti není pravdivé, naopak, žalobce si byl vědom neoprávněného pobytu, přesto chtěl podle svých slov odjet do Polska, tedy do jiné země Schengenského prostoru.

12. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).
13. Soud též připomíná, že správní vyhoštění má za cíl taktéž dostatečně odradit cizince od dalšího porušování právních předpisů ČR, tj. musí být natolik citelným zásahem, aby se lakonicky řečeno cizinci takové porušování právních předpisů (zde neexistence povolení k pobytu) pro příště již *„nevyplatilo“*.
14. Je tedy na úvaze správních orgánů, aby v zákonném rozpětí uložily správní vyhoštění s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Podle soudu nelze k ukládaným délkám vyhoštění přistupovat matematickým výpočtem a prostým poměřováním, nýbrž je nutno hodnotit každý případ věcně, zvažovat skutkové okolnosti, a současně přihlížet k dosavadní správní praxi v obdobných případech. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že uložené správní vyhoštění této praxi odpovídá, a odkázal pro srovnání též na konkrétní věc. Žalobce sám neuvádí žádné případy a kauzy, z nichž by extrémní odchýlení se správních orgánů od správní praxe v případě žalobce vyplývalo, byť je v řízení zastoupen advokátem, který se problematice cizineckého práva velmi intenzivně věnuje. V žalobě je obecně uvedeno, že za neoprávněný pobyt v délce několika hodin či dní byla často délka zákazu pobytu ukládána zhruba v délce jednoho roku. K tomuto soud uvádí, že např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 416/2017-29 ze dne 14. 3. 2018 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce několika hodin, v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 262/2018-40 ze dne 6. 3. 2019 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. V těchto případech však činila horní hranice pro délku zákazu pobytu 3 roky (podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 7. 2019), trest byl tedy ukládán v jedné třetině horní hranice. V projednávaném případě je horní hranice 5 let, trest je tedy ukládán opět zhruba v jedné třetině horní hranice, přičemž nebyly shledány žádné polehčující okolnosti, vyjma skutečnosti, že jde o první porušení zákona o pobytu cizinců. Naopak žalobci přitěžuje, že do ČR již přicestoval bez oprávnění, pro legalizaci pobytu žádné kroky neučinil, lze předpokládat, že by neoprávněný pobyt trval i nadále, pokud by nebyl kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobce sice při

výslechu tvrdil, že chtěl jen následující den do Litvy, jízdenku však neměl a zároveň při témže výslechu tvrdil, že hodlá odjet do Polska. Tedy ani skutečnost, že byl v souvislosti se svým nelegálním pobytem zajištěn, ho nijak neodradila od dalších plánů nelegálního pobytu (ať už v Polské či Litevské republice). Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce dvaceti měsíců není v případě žalobce nepřiměřeným opatřením, správní orgány neopomněly zohlednit při stanovení délky žádnou podstatnou okolnost.

15. Námitka, že není v pravomoci správních orgánů sankcionovat nelegální pobyt cizince na území jiného členského státu Evropské unie, není důvodná, neboť správní orgány takto nepostupovaly. Ani v prvostupňovém, ani v nápadném rozhodnutí, správní orgány žalobci k tíži nelegální pobyt mimo území ČR nijak nepřičítaly. Též pokud správní orgány hodnotily skutečnosti podstatné pro délku zákazu pobytu, neuvedly, že žalobci přitěžuje nelegální pobyt, ale zohlednily jeho délku, žalobcovo vědomí o nelegálnosti pobytu a též skutečnost, že na území ČR nebyl žalobce oprávněn ani vstoupit, když právě délka předcházejícího legálního pobytu může být jedním z kritérií, které lze zohlednit.
16. Dále je nezbytné uvést, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
17. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny

podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“ K tomu též viz rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31.

18. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. září 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

